

Source : **โพสต์ทูเดย์****51622910**

Date :

Page : **C3**

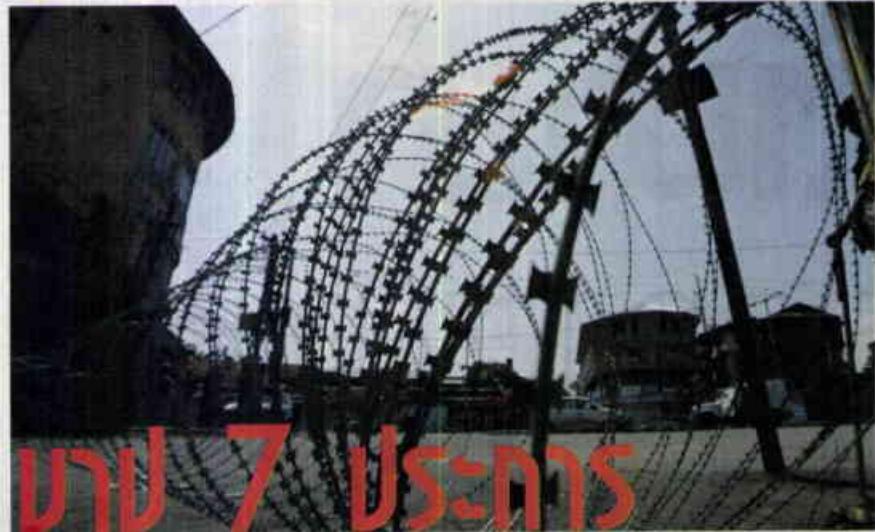
No :

16 S.A. 2551

กีเลส
แม่นจเม้นห
~...ว.วชิรเมธ
ผู้อ่านวิการล้านบันวิมุตตยาลับ

Politics without principles
Pleasure without conscience
Wealth without work
Knowledge without character
Commerce without morality
Science without humanity
Worship without sacrifice

เมื่องการเมืองโดยไม่มีหลักการ
หากความสุขสำราญโดยไม่ยึดคิด
รั่ววายเป็นอกนิษฐ์โดยไม่ต้องทำงาน
มีความรู้มหกาลแต่ความประพฤติไม่ดี
ศักดิ์ษาโดยไม่มีหลักศีลอดลักษณะ
วิทยาศาสตร์เลือกล้ำแต่ไม่มีธรรมแห่งมนุษย์
มนุษย์สุดแต่ไม่มีความเสียสละ
(เรื่องอุไร ภูคลาดษ์/แปล)



ในทัศนะของค้านรี ^{C3}

“ การหากความสุขสำราญของคนไทยในยุคบริโภคบิยบเบ็นนี้ จังบัน ว่าเป็นการหากความสุขสำราญที่ดีนั้นเขิน ขาดความยั่งคิด บริโภคมาก แต่ คุณภาพเชิงเต้น้อยอย่างไม่เป้าเรื่อง ”

มห้ามค านธ “บิดาแห่งประชาธิ” ของชา อินเดีย กล่าววารคทองนี้อาจไว้แต่สมัยเมื่อท่านยังคงมีชีวิตโสดแล่นอยู่ใน การเมืองอินเดีย และเป็นมหาภูรุษที่ชาวโลกได้จับตามองทุกความเคลื่อนไหว นับจากัน เวลาที่ท่านยังซึพยืนชนม์อยู่มานานถึงบัดนี้ ก็ เป็นเวลากราว่าศตวรรษเข้ามานี้แล้ว แต่ nond ระหว่างท่านกับคงแสดงความเป็น “อกลิโก” อยู่ในรูปสื่อมวลชน ร่วมสมัย ทันสมัย ใหม่เอี่ยม อยู่เสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อนำมาเป็น 7 ประการมาพิจารณาการเมืองไทยในวันนี้ ก็จะทำให้เราเห็นได้อย่างเด่นชัดที่เดียวว่า ทำไม การเมืองไทยจึงมากไปด้วยความอับอายศู

งบ 7 ประการนี้ พิเคราะห์ดู ก็นับว่าเป็น สัจธรรมสากลที่ได้แก่การเมืองทั่วโลกทั้งใน อดีตและในปัจจุบัน เรายังคงมาดูตระหัสนาไป แต่ละประการดูหนึ่งอยู่เป็นไร

1. เล่นการเมืองโดยไม่มีหลักการ

การบริหารราชการแผ่นดิน ต้องยึดความ ถูกต้อง ชื่อสัตย์สุจริต โปร่งใส โดยใช้ความรู้ ความสามารถ โดยความทุ่มเทกुศิก沌 และ วัดดุประสังค์คือ “เพื่อประโยชน์สุขประชาชน ส่วนรวม” เมื่อมาพิจารณาดูการเมืองไทยก็จะพบว่า การเมืองไทยในปัจจุบันได้หลงลืม หลักการนี้ไปแล้วอย่างชัดเจนที่เรียกว่า “ใกล สุดๆ” เพราะการเมืองไทยเป็นการเมืองที่มากไปด้วยคอร์รัปชัน มากไปด้วยเหล่กกล มากไปด้วยกิเลสสัตนา มากไปด้วยความอับยศ ถึง ขั้นที่กล่าวได้ว่า เป็นการเมืองที่ปราศจาก ความสะอาดยังไงก็ได้

การเมืองได้ถูกเปลี่ยนเป็น “เพื่อผล ประโยชน์” แล้วอย่างลื้นชิง และเพื่อ “ผล ประโยชน์” นั่นเอง นักการเมืองจำนวนมากจึง

ขายตัวให้กับนายทุนพรครอย่างไรยังอยู่ที่ สุด คงไม่มีบุคคลไหนอีกแล้วที่นักการเมืองไทยมี เกียรติภูมิตกต่ำเท่ากับนักการเมืองไทยยุคนี้ กกล่าวคือ การที่นักการเมืองมี “ค่าตัว” คงจะ กีล้าน กีลิบล้าน เป็นที่รู้กันทั่วไป เม้นแท้ในหมู่ เด็กนักเรียนชั้นประถม หากใครจะเติญว่า คำ กกลานนี้จริง กีลังคูสภาพสังคมไทยในเวลา นี้อาจดูว่า บ้านเมืองที่เคยร่วมเย็นเป็นสุขมา ตกต่ำถึงเพียงนี้ได้อย่างไร หากนักการเมือง ไทยมีคุณธรรม ทำเพื่อประโยชน์สุขจริงๆ ของ ประเทศชาติและประชาชน เราจะหายใจ หอบหายใจกันลงเพียงหนึ่หรือ เวลาที่นักการเมือง ไทยจะทำอะไรก็อีกเป้าหมายที่ว่า “...แห่งตัว ฉันและพวกพ้อง” เป็นสำคัญ

เมื่อนึกถึง “ผลประโยชน์” แท้ “ตัวฉัน และพวกพ้อง” เป็นสำคัญ นั้นจึงเป็นเหตุให้ พากษาเรื่อง “ใครก็ได้” ขึ้นมาเป็นผู้บิหาร ประเทศชาติบ้านเมือง โดยไม่ต้องคำนึงถึง ภาวะผู้นำประสิทธิภาพในการบริหารราชการ แผ่นดิน และความส่งงานในสายตาของ ประชาชนโลก ผลก็คือ การเมืองไทยตกต่ำ ประเทศชาติย่ำแย่ อำนาจรัฐไม่ได้ประสิทธิภาพ บ้านเมืองไร้ชื่อเสียง กวามมายถูกจะเมิดเป็นว่า เล่น และความรุนแรงแตกสามัคคีแพร่ กระจายไปทั่วประเทศไทย สยามเมืองยั่ม กลับเป็นสยามเมืองแย่ ยิดเยือรังมากกว่า หัวปีอย่างไม่น่าเชื่อ

หากการเมืองไทย เป็นการเมืองที่นัก การเมืองส่วนใหญ่ยึด “หลักการ” ของ การเมืองที่แท้เป็นไว้ เมืองไทยคงไม่วินาศ หายใจอย่างที่เห็นในวันนี้

2. ขาดความสุขสำราญโดยไม่ยั่คิด

เวลานี้ คนไทยจำนวนไม่น้อยเป็นนัก

บริโภคนิยม คือ แสร้งหาความสุขจากการ บริโภคปัจจัย 4 อย่างไม่ยั่คิด มีนัยสำคัญ บริโภคที่ขาดสติ เช่น ตกเป็นทาสของโฆษณา ชวนเชื่อ หั่งโฆษณาชวนเชื่อทางการเมืองและ ทางการตลาด หรือนิยมบริโภคเพื่อมุ่งคุณค่า เที่ยมมากกว่าคุณค่าแท้ เป็นต้นว่า บริโภคการ ศึกษาเพื่อเสริม “อัตตา” มากกว่า “ปัญญา” จนกล่าวได้ว่า คนไทยเป็นชาติที่บ้าเรียน หนังสือมากที่สุดชาติหนึ่ง เพราะค่านิยมในการทำตัวให้เป็นคนที่ดูเหมือน “มีการศึกษา” (Educated) ของคนไทยนั้น มันหมายถึงการ มี “ตัวตน” อยู่ในสังคมอย่างมีเกียรติ มีส่วน ร่วม การได้มาซึ่งปัญญาของคนไทย จึงไม่ได้ หมายความว่าเป็นการได้มาซึ่ง “ปัญญา” เสมอไป แต่คนไทยส่วนใหญ่ในเวลานี้มี ปัญญาเพื่อจะได้มี “หน้าตา” เป็นสำคัญ

นอกจากนั้นก็บริโภคคนร้ายน่าเป็นหนึ่ง ใน 5 ของประเทศที่ดูทีวีมากที่สุดในโลก โดย คนไทยดูทีวีเฉลี่ยต่อคนต่อวัน ว่ากันว่า คนละ 3 ชั่วโมงต่อคนต่อวัน และ 22 ชั่วโมงต่อ สัปดาห์ ส่วนการบริโภคหนังสือนั้นกลับน้อย เสียอีกกว่าหน้อยคือ โดยเฉลี่ยปีละ 8 บรรทัดต่อ คนต่อปี และที่ควรลังเกดเป็นพิเศษคือ คนไทยดูสุราและเบียร์หรือเครื่องดื่มที่ว แอลกอฮอล์ติดอันดับต้นๆ ของโลกเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงเทศกาลปีใหม่ของ แต่ละปีจะมีคนไทยดื่มสุรา เบียร์ และเครื่อง ดื่มประเภทของมีนมากกับเป็นพิเศษ โดยที่ แทนไม่มีคระจะใจเลยว่า ผลของการดื่ม “ความสุขที่คุณดื่มได้”

เหล่านี้ก่อความเสียหายให้กับผู้ที่ดื่มและผู้ ที่เก็บข้อมูลนั้นๆ คิดเป็นเงิน เวลา มูลค่าทาง เศรษฐกิจมหาศาลเพียงไร ว่าเฉพาะเดือน

เม.ย. ของทุกปี ซึ่งเป็นเทศกาลส่งงานตั้งมีคนตายเพราการตีมเหล้าเป็นสาเหตุไม่ได้กว่าปีละ 100-200 รายเป็นอย่างน้อย (ในประเทศไทยนี่จะมีคนบาดเจ็บ ล้มตาย พิการ ขนาดนี้ต้องรอให้มีระเบิดพลลิชพหรือสองครั้ง กลางเมืองเสียก่อนแต่ละปีถูกตีนหันส่องฟิมพ์ และไหร่ทัศน์จะเฝ้าจับตราอย่างนั้นอย่างใกล้ชิดไม่รู้ว่าเพื่อเดือนสุดคนไทยหรือเพื่อนบ้านดูว่า จะทำลายสุดติปึกอนๆ หรือไม่) และเราก็เรียก เทศกาลส่งงานต์ (ซึ่งต้องตีมกันให้หนักอย่าง เสริญ) ว่าเป็นเทศกาลแห่งความสุขล้นต์

นี่ยังไม่นับการแสวงหาความสำราญจาก การพนันซึ่งภาครัฐให้ความสำคัญอย่างยิ่งยวด อีกด้วยหาก ตัดจากนั้นก็การหาความสำราญ จากการละเมิดจริยธรรมทางเพศในหมู่วัยรุ่น นักศึกษา ซึ่งทำให้มีปัญหาเรื่องโรคเอเดล์ ท้อง ก่อนแต่ง และเด็กถูกทำแท้งอีกปีละหลาย แสนคน มองถึงลงไบอิก นอกจากการบริโภค ปัจจัย 4 และกามดูด (สมองตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ) อย่างชาตสติแล้ว การบริโภคทางจิต วิญญาณ (วิญญาณบริโภค) ของคนไทยอย่าง เช่น การบริโภคเทพ เช่น จตุคามรามเทพ พรา พิมเนศ พระพาราห คนทรงเจ้า คุณวิเศษเจท ไสย ปลัดชิก ตะกรุดของขลังขั้นมังเวท หมอดู (ห้องแบบสมมติการเล่นไม่มีข้อเสียงและแบบพื้นเมือง)

และแบบคอนเฟิร์มออกไทรทัศน์) ซึ่งทำให้ มีความสุข (พี่ยอม) ทางจิตวิญญาณ ก็เป็น การบริโภคที่ก่อให้เกิดความสำราญเทียม แต่ ไม่เกิดคุณภาพชีวิตแก่ประชาชนคนไทยเช่น กัน เพราะยังคงไทยบริโภคสิ่งศักดิ์สิทธิ์มาก เพียงไร การณ์กลับกล้ายเป็นว่า ประเทศไทยมี ภิกขุตมากเพียงนั้น นี่ก็อาจจะเป็นดัชนีชี้วัด คุณภาพของ “วิญญาณอาหาร” (Spiritual Food) ที่คนไทยบริโภคได้เป็นอย่างดี

การหาความสุขสำราญของคนไทยในบุค บริโภคนิยมเช่นนี้ จึงนับว่าเป็นการหาความ สุขสำราญที่ดีนั่นเงิน ขาดความยั่งคิด บริโภค มาก แต่คุณภาพชีวิตน้อยอย่างไม่น่าเชื่อ น่า ด้วยเป็นข้อสังเกตว่า คุณภาพของสิ่งที่บริโภค (ซึ่งต้องคุณภาพ) นั้น ในทางกลับกันก็เป็นการ สะท้อนให้เห็นถึงคุณภาพของผู้บริโภคด้วย เช่นเดียวกัน ใช่หรือไม่

ในทางพุทธศาสนาท่านกล่าวว่า การหา ความสุขสำราญนั้นควรจะมาพร้อมกับการเกิด คุณภาพชีวิตใหม่เสมอไป แต่การหาความสุข สำราญที่ลักษณะว่าทำๆ ไป โดยไม่มีคุณภาพ ชีวิตใหม่เกิดขึ้นนั้นเป็นแต่เพียงการ “สนอง ตัวตน” รูปแบบหนึ่งเท่านั้น ซึ่งเมื่อกล่าวอย่าง ตรงไปตรงมาแล้ว มนุษย์ซึ่งเป็นสัตว์ทั่วภูมิ ปัญญา ควรจะมีศักยภาพในการบริโภค ที่ประเสริฐกว่าตน กล่าวคือ ไม่เพียงแต่มุ่งหา ความสุขสำราญเพื่อสนองตัวเองเพื่อ ให้อยู่รอดวันต่อวัน แต่ยังสามารถหาความสุข สำราญโดยสามารถลดตัวตนให้น้อยลง และขณะเดียวกันก็มีความสุขเพิ่มขึ้นมาได้ อีกด้วย ○